

BEVEZETŐ

Sötétség uralkodott eme kietlen világban, ahol a fény képviselői háttérbe kényszerültek mindaddig, míg újra isteni jelet nem kapnak. Mítoszok és mendemondák korszaka volt, egyedüli kapcsolatuk a valósággal a mesék birodalmán át vezetett. Az olvasás, az írás elfeledett tudománnyá vált, csak kevesen ismerhették titkait. Már a dédszülők sem emlékeztek a tudás magasztos voltára, mely felszabadította a lelket és a szellemet. Az őseik még naponta használták egykor, mostanra azonban teljesen feledésbe merült. Csak szájhagyomány útján ismerték történelmüket, a mesékből, melyek olyan távolinak tűntek, hogy legfeljebb csak az álmaikban láthatták viszont.

Kísértetiesen zord idő köszöntött a Shenandoah erdő lakóira, ahol már jócskán fagypontra alá csökkent a hőmérséklet. Már a baglyok sem huhogtak, a medvék sem kóboroltak, de még a kígyók sem sziszegtek aznap. Minden élőlény elrejtőzött erdei otthonába, mert fázott, éhezett, s nem talált élelmet sehol sem. A sűrű sötét erdőben, szinte mindig éjszaka volt. Hiányzott a jótékony napsütés, az éltető energia. Legfeljebb négy-öt óra szürkült világosság jutott egy napra, amely nem kedvezett a természetes környezetnek. Már száz éve nem láttak igazi napsugarat, már azt sem tudták milyen lehet. Csapadék is ritkán esett, ezért a lakosság általában nélkülözött, igen gyakran betegeskedett. Nem tudták mi okból kellett így lennie, mi vezethetett idáig. Kevesen maradtak a bolygón, tudomásuk szerint csak néhány kisebb csoport élte túl az elszakadást, amely hatalmas veszteséget hozott népüknek. Segítség nélkül

képtelenek voltak változtatni helyzetükön, mivel sem erejük, sem kellő tudásuk nem volt hozzá. A fagyos levegő megdermesztett mindent, még az emberek szándékait is.

A fák árnyékában egyszer csak egy fényvillanás látszott, olyan nagy világosság, amelyet ritkán láthat az erdő. Egy aranyhajú, égszínkék szemű karcsú fiatal nő állt a ragyogó fényben, majd kilépve onnan, hajszíne hirtelen vörössé vált. Csodás kék szemei zöldre változtak, de a lány semmit sem veszített eredeti szépségéből. Egyszerűen más lett, mint előtte, alkalmazkodott a világhoz, amelybe lépett. Világoskék köpenye éppúgy átalakult, ahogyan a külseje, immáron pirossá. Az avatatlan ember azt hinné boszorkány, de ez csak előítélet volna. Semmi sem az, aminek látszik. A fiatal nő határozott léptekkel elindult a sötét erdő belsejébe, mint aki pontosan tudja hová tart. Nem volt benne félelem, sem bizonytalanság, már jól ismerte az erdő minden fáját.

Alig fél órával később egy roskatag kicsiny kunyhó ajtaján kopogtatott. Az ajtó hamarjában kinyílt, és egy megtört középkorú nő hálásan hajolt meg előtte.

— Köszöntelek! – mondta szerényen, de méltóságteljesen. — Az égiek küldtek – mondta könnyes szemekkel az asszony.

— Üdvözöllek Maria! – köszönt csendesen a fiatal lány, majd azonnal a beteg ágyához sietett. — Mióta lázas a gyermek? – kérdezte, miközben óvatosan megérintette a kislány homlokát. Paulina verítékben úszott, és úgy reszketett a teste, mint a nyárfalevél.

— Több napja hölgyem – felelte kétségbeesetten a nő. — Sehogy sem tudom levinni a lázát – mondta nyugtalanul,

hiszen már sokadik alkalommal viselte gondjukat az erdő titokzatos jötevője.

— Hamarabb kellett volna jönnöm – mondta sajnálkozva a lány, majd gondterhelten összevonta a szemöldökét. — Úgy tűnik csúnya fertőzése van. Evett valamit, amit korábban nem? – kérdezte a gyógyító.

— Nem tudom – felelte a nő. — Sokszor elmegy hazulról engedély nélkül, bármit magához vehetett – mondta aggodalommal a hangjában.

— Hány napja nem ettek? – kérdezte a lány együttérző szemekkel. Az asszony nem volt képes válaszolni, mert olyan régen volt, hogy már nem is emlékezett rá. Csak lehajtotta a fejét és mélységesen szégyenkezett a történetek miatt. — Nem a te hibád. Valószínűleg Paulina megevett valamit, ami fertőző. Nem kell aggódnod, segíték! Minden rendben lesz – mondta a lány, és óvatosan leült a kislány mellé.

— Hogyan gyógyítod meg? – kérdezte riadtan.

— Előbb energiával feltöltöm, hogy képes legyen leküzdeni a fertőzést, majd elaltatom, mert az alvás rendkívül jótékony hatású – válaszolta a kérdésre.

— Meggyógyul hát? – kérdezte az asszony reményteljesen, mire a fiatal lány csak bólintott. A jötevő, mély levegőt vett, majd jobb kezét a kislány fejére, míg bal kezét a gyomrára helyezte. Meditatív állapotban végezte Paulina gyógyítását, miközben a kezéből jótékony smaragdzöld energiahullám áramlott a beteg testébe. Perceken belül érezhetően javult a kislány állapota, s hamar mély álomba szenderült. Amikor a

gyógyítás befejeződött Maria hálásan csókolt kezét a fiatal lánynak.

— Erre semmi szükség – mondta alázatosan a mennyei küldött. — Nem kell hálálkodnod – emlékeztette az asszonyt.

— Nélküled már mind halottak lennénk – jegyezte meg. — Hálával tartozunk neked – mondta mély meggyőződéssel. — Ha a férjem, Ivan itthon volna, ő sem mondana mást.

— Ne törődj most ezzel! Az a legfontosabb, hogy a gyermek meggyógyuljon. Ezúttal is hoztam nektek élelmet – mutatott a kosarára. — Néhány vekni kenyeret, pár üveg lekvárt, tejport és levesport, amelyhez fel kell forralnotok a forrás vizét. Ne feledd, ez nagyon fontos! – emlékeztette a nőt.

— Igen, úrnóm. Úgy lesz, ahogy kéred – mondta engedelmesen Maria. — A kislányom mikor ehet? – kérdezte, amint a mélyen alvó gyermekre tekintett.

— Paulina sokáig fog aludni. Amikor felébred, egyelőre csak levest adj neki, és pár falat kenyeret. Nem szabad megterhelni a gyomrát. Szép apránként növelheted az adagját – adta ki határozottan az utasítást. — Néhány nap múlva, ismét meglátogatlak titeket, hozok élelmet és gyümölcsöt – ígérte meg a fiatal lány, majd kipakolt a kosarából, és elindult az ajtó felé. — A legfelsőbb jó vigyázzon rátok! – mondta szeretettel, majd vigasztalóan átölelte Maria-t. A szegény erdei asszony egy pillanatra elérzékenyült, és a lány vállára hajtotta a fejét.

— Áldott légy úrnóm! Mindent köszönünk – búcsúzott el tisztelettudóan, miközben néhány hálás könnycsepp végig gördült az arcán. Mielőtt a fiatal jótevő távozott volna, kedvesen megsimogatta az alvó Paulina Robinsont, abban a reményben,

hogy amikor visszatér, már teljesen egészséges lesz. Boldoggá tette a tudat, hogy ismét alkalma volt segíteni egy rászoruló családon, olyan embereken, akik önhibájukon kívül kerültek ilyen nehéz helyzetbe.

Ahogy a fénykapu felé tartott, egy teremtet lélekkel sem találkozott az útja során. Amint közelebb ért az átjáróhoz, az azonnal megnyílt előtte, és a külseje kezdett ismét átalakulni. A sötét világ szennyes energiájától villámgyorsan megtisztult a fényzuhanyban, és elindult haza a magasabb dimenzióba.

A visszatérése rendkívül gyors volt, mint ahogy általában. Szinte fel sem ocsúdott, s máris a város határánál találta magát. A barátnője már ott toporgott a titkos átjáró közelében és türelmetlenül várt rá. Láthatóan felettébb nyugtalan volt.

— Már meghaltam az aggodalomtól – mondta izgatottan. — Ajsa! Nem tudom, meddig bírom ezt a feszültséget. Attól félek, egy napon, mindketten lebukunk majd – aggodalmaskodott Fiona Ryder, a legkedvesebb barátnője és bizalmasa.

— Ne aggódj! Te nem halhatsz meg. A mi világunkban a halál nem létezik – emlékeztette őt Ajsa, majd baráti mozdulatokkal megölelte a háborgó lelkű leányt. — Túl sok időt áldozol a történelmi könyvekre, korlátozni kellene a könyvtári belépődöt – jegyezte meg elnézően.

— Te könnyen beszélsz, folyton utazgatsz – tett szemrehányást a lány. — Megadatot neked a dimenziók közti átjárás izgalma, de számomra csak a könyvtári könyvek maradtak – mondta sajnálkozva.

— Ugyan már Fiona! Jól tudod, hogy ezernyi szórakozás közül választhatnál, de neked mégis ez a kedvenced – nevetett Ajsa.

— Hiába is tiltakozol ellene. Imádod a szerelmes könyveket, és a fantázia világát – állapította meg a lány.

— Jó, jó! Ez mind igaz, hiába is tagadnám – ismerte el. — Ez tesz boldoggá – tette hozzá elgondolkodva.

— Szeretnél szerelmes lenni? – kérdezte Ajsa nagy kíváncsisággal. — Tudod milyen bonyolult egy párkapcsolat, és milyen szigorú elvekhez és szabályokhoz kötött. Nem biztos, hogy még nekünk való volna. Talán majd pár száz év múlva megérünk rá – mondta ki hangosan a gondolatait Ajsa, miközben elindultak a város felé.

— Szerintem értelmetlen annyit várni rá – ellenkezett Fiona. — A tapasztalatból tanulunk a legtöbbet – győzködte a barátnőjét.

— Megfelelő partner is kell hozzá – válaszolta Ajsa, miközben a város főkapuja egyszer csak megnyílt előttük.

ELSŐ FEJEZET

Belépve a csodaszép városba, Ajsa boldogan fellélegzett. Össze sem lehetett hasonlítani a sötét birodalommal. Bár fizikailag egyazon bolygón éltek, annak egy magasabb dimenziójában, az életük mégis egészen más volt. Pedig, ők sem számítottak túl fejlett társadalomnak, hiszen a felsőbb régiókban náluk sokkalta modernebb életközösségek is léteznek. A magasabb világok követői időnként meglátogatják őket, és elmesélik nekik a legújabb fejlesztéseiket és vívmányaikat. Leginkább azonban a teremtőhöz való csodálatos kapcsolódásukat, amely hatalmas boldogságot hozott népüknek. Elméletben ismerték ennek a folyamatát, de a megélésétől még nagyon távol voltak.

A sötétben élő testvéreik, alig több mint háromszáz évvel ezelőtt, lemaradtak az evolúciós fejlődésben, úgy 2050 tájékán, mivel a kapzsiság, a pénz, a gonosz cselekedetek rossz irányba befolyásolták őket, egy olyan fontos történelmi pillanatban, amikor a szellemi fejlődésüket kellett volna előtérbe helyezniük. Minden jel és esemény kedvezett a szintlépésnek, de sokan nem tulajdonítottak ennek jelentőséget. Ez a társadalmi réteg hosszú időre lemaradt a felemelkedésről, és nem csak, hogy lemaradt, de visszafelé is csúszott az evolúciós lépcsőn. Ennek a történelmi eseménynek a szomorú következményeit minden alkalommal láthatta a harmadik dimenziós létsíkon, amikor látogatást tett odaát. Az ott élők tévedésből azt gondolják, hogy egy felsőbb hatalommal rendelkező lény, aki angyali minőségben jár közöttük. Ajsa

hiába próbálta elmagyarázni nekik valódi kilétét, valahogy mégsem akartak hinni neki.

Egy idő után már feladta a küzdelmet, helyette meghagyta őket a saját hitükben, és úgy segített nekik, ahogyan tőle tellett.

A szülei előtt természetesen mindezt titokban tartotta, nem akarta, hogy aggódjanak miatta. Komoly következményei volnának, ha fény derülne a szokatlan látogatásoknak. Többé nem mehetne a harmadik dimenziós világba, és segíteni sem tudna az ott élő embereken. Egyedül csak Fiona Ryder barátnője volt beavatva a titkaiba, aki rettentően aggódott a lány tevékenysége miatt. Sokat kutattak az utóbbi hónapokban az után, hogyan lehetséges, hogy egyedül csak Ajsa képes átlépni a másik világba, de egyelőre még nem találtak rá ésszerű magyarázatot.

Ahogy elhaladtak a meditációs központ mellett, váratlanul felbukkant a lány édesapja, Samuel Clan. A férfi, neves politikusnak számított, híres volt a kivételes diplomáciai érzékéről és az emberségéről. Ajsa nem hagyhatta figyelmen kívül édesapja kíváncsi tekintetét.

— Hová, hová kislányok? – kérdezte a férfi. — Már kezdtem aggódni, úgy eltűntetek – jegyezte meg találóan.

— Tudod édesapám, ezek a történelmi regények sok időt elvesznek az életünkből. Nem lehet őket megunni – magyarázta angyali ártatlansággal a lány, miközben ellenálhatatlanul nézett a férfira. — Sokat tanulhatunk belőle.

— Csak óvatosan azokkal a könyvekkel! – mondta Samuel némi aggodalommal a hangjában. — Olyan korszakokat

idézhetnek meg, amely valóban izgalmas lehet, de ugyanakkor rendkívül veszélyes. Csak emlékeztetnék titeket a 2050-es nagy leszakadásra, mennyi ember rekedt a sötétség fogságába. Azóta sem tudunk semmit róluk, de valószínűleg kevés túlélője maradt. Aki él netán, egészen biztosan nyomorúságos körülmények között kénytelen létezni. Élelem és tiszta víz nélkül, se napfény, se elég csapadék – mondta sajnálkozva a férfi. — Szörnyű sors a hozzánk hasonlóknak.

— Mit gondolsz apám, valaha rátalálhatunk arra a világra? – kérdezte kíváncsian a lány, miközben édesapja fürkészően tekintett rá.

— Nem hinném – intett nemet a férfi. — Amúgy sem volna szerencsés megtalálni, tönkre tenné a szépen fejlődő, virágzó civilizációnkat – magyarázta mély meggyőződéssel a lány édesapja.

— Clan elnök! Maga nem támogatná a kapcsolatfelvételt, ha valamilyen módon rájuk találnánk? – kérdezte érdeklődve Fiona, mire a férfi még inkább elcsodálkozott. Vajon mért kérdeznek ilyen különös dolgokat a lányok? – töprengett magában, de egyelőre elkönyvelte egyszerű kíváncsiságként.

— Apám, a fénytanács elnökeként egészen biztosan nem támogatná – válaszolta meg Ajsa édesapja helyett is a kérdést. — Magánemberként viszont, lehet, hogy kíváncsi volna rájuk – jegyezte meg a lány.

— Ez így van – bólintott a férfi egyetértően. — Habár, magánemberként is veszélyesnek gondolnám a kapcsolatfelvételt – tette hozzá magabiztosan. — Na, de ne törjük ilyen butaságokon a fejünket, ideje a dolgunkra menni

– mondta a férfi kötelességtudóan. — Kislányok, nektek nincs feladatotok mára? – kérdezte az elnök felvont szemöldökkel.

— Természetesen van édesapám – bólintott Ajsa határozottan. — Éppen táncórára sietünk, vár minket az óvodás csoportunk – mondta lelkesen a lány, mire az édesapja gyöngéden homlokon csókolta.

— Így is kell! – örvendezett a férfi. — Oktatni kell a kisdedeket. Nagy figyelmet kell fordítani a fejlődésükre. Ők a nagy tölgyfa legújabb hajtásai – dicsérte meg a lányok igyekezetét, majd méltóságteljesen meghajolt. — Akkor otthon találkozunk kicsim – mondta komoly tekintettel Ajsának. — Szép délutánt nektek! Az Úr áldása legyen rajtatok! – köszönt el a férfi, majd folytatta megkezdett útját.

— Óh, Ajsa! – sóhajtott nagyot a barátnője. — A szívem majd kiugrott a helyéről. Ilyen nyíltan beszélni apáddal arról, amit már hosszú ideje művelsz a háta mögött. Neked kötélből vannak az idegeid – jegyezte meg csodálattal, miközben világosbarna göndör haját csavargatta zavarában. Világoskék kerek szemeivel bizonytalanul tekintett körbe, nehogy valaki meghallja a beszélgetésüket. Korántsem volt olyan magabiztos, mint barátnője, ő benne egészen más energia uralkodott.

Bár szó, ami szó, odavolt a romantikus könyvekért, és a szépirodalomért, s bármit megadott volna egy szerelem megéléséért. Ez volt Fiona egyetlen gyenge pontja, mert amúgy szabálykövető, és tisztelettudó leányként ismerték. Jól tudta, hogy ilyen fiatalon, alig hetvenévesen, még nincs joga szerelembe esni, de még fantáziálni sem róla. Meg kell érjen egy tartós kapcsolathoz, egy házassághoz pedig, még több erényre volna szüksége. Amíg nem teljesedik ki teljes

egészében emberként, és nőként, nem lehetnek saját gyermekei.

— Ugyan már Fiona! – szabadkozott Ajsa kiállva önmagáért.
— Amit édesapa nem tud, az nem árthat neki. Nem kell megtudnia, hogy átjárásom van a sötét birodalomba – mondta eltökélten a lány. — Az Úrnak egészen biztosan terve vannak velem. Érzem, hogy így van. Szerinted mért nem tud senki más átmenni azon az átjárón? Azért, mert nekem kell megtennem. Segítenem kell azoknak az embereknek. Meg kell változtatni a világukat, tudom, hogy még nem késő – győzködte barátnőjét, aki láthatóan nagyon elgondolkodott Ajsa érvelésén.

— Mi lesz, ha bajod esik, és mi nem tudunk utánad menni? Belegondoltál már, hogy akár meg is halhatsz? – kérdezte a lány megborzongva. — Itt biztonságban vagyunk, bármeddig élhetünk, nem vagyunk korlátozva, de ott, abban a világban, minden szennyezett – győzködte őt Fiona, de mindhiába. Ajsát nem győzte meg.

— Mit ér a biztonságos, kiszámítható jövő, ha unalomban, felszíniességben telik? – kérdezte szigorúan. — Félre ne érts! Szeretem a bolygót, szeretem az embereket és a társadalmunkat, de néha haszontalannak tűnik az életünk. Sokáig vagyunk fiatalok, egészségesek, bőségben élhetünk, de nem gondolunk eleget a nélkülözőkre, a szenvedőkre. Így nem lehet teljes az életünk – mondta meggyőződve a lány, s biztos volt benne, hogy ő a helyes úton jár.

— Kár minden szóért, úgysem tudok hatni rád – felelte lemondóan Fiona. — Gyere barátnőm! Már várnak ránk! – karolt bele a lányba, majd elindultak az óvoda épülete felé.

A gyermekek már lelkesen készülődtek az órára, alig tudták kivárni a napi foglalkozást. Még a nevelőjük sem volt képes lecsillapítani őket, annyira rajongtak Ajsa-ért és Fiona-ért.

A két lány híres volt a kitűnő tánctudásáról és a lenyűgöző mutatványairól. Ajsa kimondottan hajlékony volt, Fiona pedig rendkívül ügyes. Így ketten, tökéletes párost alkottak, remekül kiegészítették egymást. Szinte naponta adtak táncleckéket, hol a kicsiknek, hol a szerelmeseknek, hol más közösségeknek, de leginkább a szórakoztató színpadon. Élő zenével kísérték őket a barátaik, és ilyenkor mindig elhúzódott az előadás, átcsapott igazi táncmulatsággá. Emellett rengeteget tanultak, és egyre bővült az ismeretük, életvitelből, galaktikus történelemből, fejlődéstanból, műszaki ismeretekből, meditációs technikákból, szellemsebészetből, és kvantumfizikából. Szinte minden tudomány érdekelte őket, a tanulást igen magas szinten művelték. Valami mégis hiányzott a túlon túl tökéletes életükből. Még ők maguk sem tudták megfogalmazni mi lehet az. Mi hiányozhat egy látszólag boldog és kiegyensúlyozott társadalomból? Talán a tökéletlenség?

— Üdvözlünk titeket a Margaréta Óvodában! – sietett eléjük nagy lelkesedéssel Flore Adams, a gyerekek óvónénije.

— Köszönjük, igazán kedves vagy! – felelte Ajsa boldogan, szinte sugárzó arccal.

— Már a gyermekeink, alig tudták kivárni a tanórákat – árulta el csendesen a nevelő, nehogy bárki is meghallja.

— Mi is nagy odaadással készültünk – felelte Fiona, miközben kedvesen üdvözölt mindenkit.

— Szeretjük a gyerekek lelkesedését, ebből merítünk erőt nap, mint nap – ismerte el Ajsa. — Ha csupán rajtam állna, egyetlen tanórát sem hagynák ki soha – tette hozzá csillogó szemekkel, mert igazán boldog volt, hogy régi óvodájában taníthatta a gyerekeket. Rendkívüli érzések kerítették hatalmában, megmagyarázhatatlan mennyei szeretetenergia járta át. Ezekben az örömteli pillanatokban igazán hasznosnak érezte magát, volt értelme a létezésnek.

— Akkor gyerekek! Foglalja el mindenki a helyét, álljunk fel a szokásos módon a mai gyakorló táncunkhoz! Készen álltok? – kérdezte lelkesítően Fiona Ryder.

— Igen! – kiabálták szinte egyszerre a kicsik. A lány elégedetten látta, amint felsorakoznak a helyükre, és teljes energiájukkal a feladatokra figyelnek.

— Egy pillanat! Várjunk még! – kért türelmet hirtelenjében Ajsa, majd kilépett a tömegből, és elindult a terem szélé felé, ahol egy kisfiú volt megbújva.

— Mi a baj drága? – szólt hozzá tapintatosan a lány. — Te nem szeretnél táncolni velünk? – kérdezte csalódottan a gyermeket.

— Hm, szeretnék – válaszolta az enyhén vörösés hajú, szeplős kisfiú. — Csak félek – mondta kissé zavartan.

— Attól félsz, hogy nem leszel elég ügyes? – kérdezte a lány szelíden. — Hiszen mindig remekül teljesítesz – jegyezte meg Ajsa mosolygósan.

— Nem, nem ettől, félek – intett nemet a fiúcska, miközben a lányra emelte világoskék ártatlan szemeit.

— Akkor mitől félsz? – kérdezte a lány, fürkésző tekintettel.

— Álmomban fogságba ejtettek téged, és megkötözték a kezed
– mesélte el félelmeinek az okát.

— Rólam álmodtál? – kérdezte csodálkozva, alig tudta elhinni, amit hall. — Bajba kerültem?

— Igen – felelte a kisfiú. — Egy démoni lény tartott téged fogva, akit Lord Darknak hívtak. Láncra vert, és kínozott téged
– mondta el a látottakat.

— Komolyan ezt álmodtad? – faggatta tovább, mire a kisfiú csak bólintással felelt. — Értem. Most már nem kell aggódnod!
– vigasztalta a gyermeket. — Elmesélted nekem, amit tudnom kell, így már elkerülhető a baj – nyugtatta meg a kisfiú lelkét, mire az váratlanul elmosolyodott.

— Akkor jó – állt fel a helyéről, és megfogta Ajsa kezét.

— Mond kicsim! Mi a neved? – kérdezte a lány, hiszen mindig bajban volt a nevekkel.

— A nevem Zac – nézett fel megkönnyebbülten a fiúcska, miközben kedvesen rámosolygott a szép tanárnőre.

— Csodás neved van Zac. Örülök, hogy ilyen jól elbeszélgettünk. Mostantól bármit is bánt, nyugodtan elmondhatod nekem, meg fogjuk oldani – ígérte a kisfiúnak, miközben mélységesen elgondolkodott a szavain.

— Rendben! – válaszolta a gyermek, és bátran követte tanárát a táncparkett felé, ahol már a többiek kíváncsian vártak rájuk.